

Co je to statečnost?

Vypracovala: Denisa Weisová Gymnázium Ústí nad Orlicí
kategorie C
18 let třída – 2. A
ped. Mgr. Jiřina Doležalová

Odvážný, posedlý strachy

Ať už se podíváme na středověké rytíře, bojující za pravdu, japonské kamikadze letce, ochotné třeba i zemřít, jen aby si zachovali svou čest, nebo na prosté lidi, snažící se pomocí demonstrací a protestů cokoli změnit, můžeme v celé historii lidstva vidět spoustu statečných. Ale opravdu vídáme odvážnost, nebo jde jenom o zaslepenost cílem? Co vidí, když riskují životy své nebo ostatních? Existuje vůbec něco jako statečnost?

Podle mě se často za odvážnost považuje to, že se člověk nebojí nějakým způsobem zakročit, vzepřít se. Vážně se dá tohle pojetí brát jako správné? Všichni přece musí cítit strach. Ta pravá statečnost se neskrývá v tom ho nepoznat, kdežto naopak, tenhle strach překonat. A protože každý z nás je vystrašený z něčeho úplně jiného, může mít mnoho podob. Stejně jako jsme individuální my, i naše odvaha. Za co někoho lze považovat za statečného, nemusí u někoho jiného znamenat vlastně vůbec nic hrdinského. Pojďme si to ukázat na příkladu. Přesuňme se do života člověka, který trpí sociofobií a i jenom vyjít z domu ho stojí mnoho úsilí. Sedí za zavřenými dveřmi a sebemenší myšlenka na venkovní svět ho přivádí k šílenství a záchvatům paniky. Na opačné straně našich dveří najdeme veškeré lidi, které na ulicích dennodenně míváme, neznámé obličeje, jež se okamžitě zase přesunou do nevědomí našeho vlastního mozku, zapomeneme, že kdy existovaly a rozhodně si je neuložíme v paměti jako osoby velkých skutků, hrdiny. Pro ty taková chůze městem nepředstavuje vůbec žádnou výzvu. Jsou stateční, protože dokážou činy, na jaké náš sociofob stěží pomyslí? Odpověď samozřejmě zní: Nejsou. Statečný bude on v případě, že se svému strachu postaví čelem, a ačkoli s hrůzou, stane se také jedním tím obličejem v davu. Překoná svého největšího nepřítele, sebe samého a nejtemnější koutky svého podvědomí. Prokáže se jako hrdina, i když ne takový, aby si ho nové generace ještě po staletí připomínaly v učebnicích historie.

Statečné činy nemusí vždy činit stateční lidé. Na první pohled hloupá věta, avšak někde hluboko je pravdivá. Můžete stát v čele armády a beze strachu ji vést v boji, ale to z vás nedělá odvážného vojevůdce, kdežto pošetilého blázna, který neví, o co se vlastně snaží. Stateční budete tehdy, když se podíváte před sebe a pomyslíte si: Přestože umírám strachy, nenechám se zastavit. Ostatně, čím by byla legendární myšlenka Harryho Pottera, kdyby se nezaobírala strachem ze smrti, bolesti, prohry? Ničím. Takhle bych tu mohla vyjmenovat ještě tisíce a tisíce dalších příkladů, všechny by se zaobíraly tím samým. Že strach je krmivo hrdinů. A když ho zapijí ještě trochou pokory, můžou se pak s klidem podívat na svůj odraz v zrcadle a vědět, že dosáhli nejpodstatnějšího. Postavili se nepříteli, ať už hmotnému, či abstraktnímu, a hlavně sami sobě. Protože hrdinové píší historii.

Stojí napsané na pomačkané vytržené stránce knihy. Je přiložena ke krátkému vzkazu, který držím v rozklepané ruce. Zavzpomínám.

„Co je tvůj největší strach?“ Přerušila ticho noci otázkou, zatímco jsme leželi vedle sebe na trávníku a beze slov sledovali hvězdy na obloze.

Chvilí jsem zaváhal, než jsem odpověděl. „Vždycky jsem se bál smrti, ale ještě víc se bojím života.“

Usměju se. V dopisu stojí: „Postavme se tvému strachu spolu, protože dva hrdinové dokážou víc než jeden. Pojd'me psát historii spolu."